

Prov: 8d novelltävling

Antal ord: 1786

Hitta mig

Första timmen. Jag känner mig tom. Lätt, som om jag skulle kunna flyga om jag bara ansträngde mig. Tung, som om jag skulle åka ner i underjorden om inte golvet höll fast mig.

Jag visste inte att trägolv kunde vara så kalla. Alla golv jag legat på har värmts upp av min egen kroppsvärme, men inte den här gången. Värmen försvinner från mig, lite i taget, som om jag var en tallrik mat som för länge sedan fått ett tjockt mjölkskinn över sig och står glömd kvar. Oätlig, äcklig, bortglömd. Det är så jag känner mig, där jag ligger på det kalla golvet.

Jag har slutat känna hungern nu. Jag har tvingat bort den, hållit den borta från mig tills den gett med sig. Nu känner jag ingenting längre och där hungern var finns bara ännu mer tomhet. Inga tankar. Ingen hunger. Inga röster. Inga intryck. Ingenting.

Tomheten för mig bort. Kylan håller mig kvar.

Andra timmen. Jag kommer drunkna.

Jag kommer inte drunkna. Det finns inget vatten här. Så varför känns det som att syret kommer ta slut? Som om varje andetag kan vara mitt sista? Andas jag ens, där jag ligger på golvet? Jag orkar inte känna efter. Orkar inte dra in luft i mina trötta lungor. Orkar inte leva. Orkar inte röra mig. *Orkar inte*. Min kraft har tagit slut.

Jag behöver hjälp, men vem ska hjälpa mig? Vem ska omfamna mig och trösta mig? Vem kommer torka mina tårar och se mig in i ögonen och säga att allt kommer bli bra?

Ingen. Jag är ensam kvar.

Jag har ett suddigt minne från för länge sedan. Innan kylan från golvet fick mig att stelna.

Jag måste ha varit femton eller sexton år - tillräckligt ung för att vara maktlös men gammal nog att sukta efter makten över mitt liv - när de började undra. Ifrågasätta. Ta mig åt sidan och se mig i ögonen och fråga om jag mådde bra. Ska du inte äta något, sa de, med snälla ögon och mjuka röster. Visst åt jag. Små bitar in i munnen, tugga, svälja. Och visst var det underbart i stunden - att ge med sig, tappa kontrollen, vara fri.

Efteråt var det värre. Rädslan kom tillbaka, varje gång. Om jag bara hade låtit bli, tänkte jag, om jag bara kunnat undvika det. Då skulle jag inte känna såhär nu.

Så jag undvek det. Ignorerade hungern tills den släppte. Svimmade ibland och fick ligga på golvet i timmar. Jag bestämde vad som var säkert och inte: En brödiskiva går bra,

soppa är uteslutet. Pannkakor utan sylt men med mängder av kanel. En liten skål med frukt varje morgon för att inte skapa scener när jag domnar bort. Alltid uppmärksam på gränsen mellan att leva och att dö.

Men jag håller mig kvar. Om en stund kan jag resa mig, bara en liten stund till här på det kalla golvet. Snart kan jag röra mig igen. Låt mig bara ligga här några minuter till så kommer allt bli bra.

Tredje timmen. Minnena kommer tillbaka.

Allt började med rädslan. För att dö eller för att leva vet jag inte - kanske var det båda. Det måste vara flera år sedan den föddes inom mig, men när det var här jag inget minne av. Den är så närvarande i allt jag gör och tänker, att den med tiden har blivit en del av mig. Rädslan tog över mig, kontrollerade mitt liv så mycket att jag till slut var tvungen att hitta ett sätt att göra mig fri från den. Återta mig själv.

(Det var aldrig en fråga om kroppsideal. Eller avsmak. Missförstå mig inte - jag har aldrig velat bli någon annan, varken fysiskt eller psykiskt - det enda jag ville var att bli fri från rädslan. Det var bara det enklaste sättet.)

Det var aldrig meningen att det skulle bli såhär. Det var aldrig så jag tänkte mig livet - att ständigt söka efter greppet om mig själv som om makt och kontroll vore droger, och jag missbrukaren.

Det var aldrig maten det handlade om, inte ens i början hade det något med maten att göra. Det var bara det enklaste sättet att tillfredsställa det ständigt växande begäret efter kontroll över mig själv.

Hur kunde det bli så? Hur kunde jag låta mig själv göra så? Hur kunde jag välja det framför allt annat? Hur ska jag bli fri?

Kylan från golvet genomborrar mig.

Fjärde timmen. Jag tappar greppet.

Minnena sköljer över mig som mörka vågor på ett stormigt hav. De slukar mig, fyller mig med kallt, dödligt vatten. De överfaller mig, håller fast mig, förbjuder mig från att kippa efter luft.

Hjälp mig, vill jag skrika, hjälp mig härifrån! Ta min hand och led mig till en bättre plats. Låt mig inte stanna här på golvet, jag behöver dig! Hitta mig, se mig, kom ihåg mig - lämna mig inte här, upptäck mig, glöm mig inte! Ta mig ifrån det kalla golvet, blås liv i mig, värm min frusna kropp när jag inte kan göra det själv och låt mig leva igen, snälla låt mig komma tillbaka!

Jag är rädd för kylan och mörkret som omsluter mig. Rädd för vågorna som får mig att tappa andan. Känslan av att falla handlöst i panik. För att tappa greppet - men nu har jag

tappat allt och ingenting finns kvar. Jag vill skrika, men jag kan inte använda rösten. Jag är fast i min kropp och jag kan inte ta mig härifrån och jag vill ge mig av men jag ligger bara här på golvet och jag är fast här - jag är rädd.

Hitta mig. Glöm mig inte. Snälla, leta i just detta rum. Glöm inte att se efter en extra gång. Lämna mig inte här. Ropa mitt namn, sök efter mig.

Jag kan inte röra mig, vill jag ropa, kan inte komma till dig. Du måste komma till mig. Du måste leta efter mig, leta överallt, lämna inte mig. Jag måste härifrån men jag kan inte röra mig. Jag har tappat kontrollen över mig själv.

Jag är orörlig.

Paniken i mig fortsätter, stegras men når aldrig sin kulmen. Maktlösheten gör mig svag, besegrar mig, och jag orkar inte kämpa vidare. Jag vet inte vem jag kämpar för. Varför jag har gjort såhär. Vad är meningen med att fly, med att kämpa för makt, när jag förlorar mig själv?

Vad är meningen med att leva, när det enda som är säkert i livet är att man kommer dö? Varför är vi rädda för döden, när man bara kan dö om man lever? Vad är döden? Vem är döden? När kommer jag dö?

För snälla döda mig någon gång. Döda mig och låt mig bli befriad. Det är det enda sättet att få mig att leva. Jag är redan döende - en vissnande blomma, där blombladen snart släpper och dansar genom luften ner mot marken, trött och dömd att dö - men jag lever väl, ändå? För visst känner jag det iskalla golvet under mig, det döda ljuset mot min hud, maktlösheten som sticker mig som gift.

Hitta mig. Hitta mig och låt mig försvinna. Jag orkar inte mer. Rädda mig.

Femte timmen. Allting försvinner.

Plötsligt omsluter tystnaden mig som en varm sommarvind. Den sveper lugnande över mig, och all min rädsla försvinner.

Jag ser allt så tydligt. Rummet, som hittills bara har varit fläckar av ljus och mörker, framträder plötsligt så tydligt att jag nästan bländas. Kallt ljus flödar in genom stängda fönsterrutor, nuddar vid mig men stannar inte vid min kropp.

Det är en övermänsklig tystnad. Ett överkligt lugn. Jag har tappat makten - flyter iväg på öppet hav utan möjlighet att styra. Så varför känner jag mig lugn? Jag griper inte efter makten längre. Jag eftertraktar inte den kontroll över mig själv som jag kämpat för varenda sekund av mitt liv de senaste åren. Stormen inom mig har dragit över, blåst vidare och lämnat mig här, fri.

Jag är tom. Borta. Avslutad. Ett sorgligt skal - kvarlämnat, bortglömt. Jag känner inte min kropp längre. Ingen kyla tränger in i mig, ingen rädsla får mina tankar att rusa. Ingen hunger fräter på mig inifrån och ut.

Hitta mig nu. Låt mig försvinna. Låt mig lämna mitt kroppsliga skal och ta mig bort härifrån. Snälla, skynda dig.

Letar du efter mig nu? Ropar du mitt namn och hoppas på att höra min röst svara dig? Faller tårar nerför dina kinder? Får jag dig att gråta nu?

Jag väntar. Längtar. Hör ljuden från levande, starka människor som är arga, ledsna, glada, *mänskliga*. Jag vill ropa på dem, säga åt dem att jag är här, att jag finns, men jag är tyst. Jag existerar inte tillsammans med dem. Hör inte dit.

Flera gånger känner jag hoppet väckas inom mig. Som om någon vet att jag är här och snart ska komma för att rädda mig. Göra mig fri. *Snart*, tänker jag gång på gång, *snart kommer du. Du behöver bara springa upp för trapporna* (de evighetslånga trapporna), *leta efter rätt våning, rätt dörr av alldeles för många likadana. Du behöver bara leta upp nyckeln, föra den mot låset, sätta den i den slitna gamla nyckelhålet och vrid om, vrid om, vrid om nyckeln och sedan -*

Sedan är du här.

Du ropar inte. Kanske vet du att det är för sent, för du går lugnt in genom dörren. Du gör inte ens en ansats att skynda dig.

Dina andetag, dina vackra andetag, är tysta när du söker efter mig. Rädda, underbara, målmedvetna, lugna. Men jag känner dina snabba hjärtslag - dina som ett skenande tåg mot min stillhet - och jag avundas dig. Jag avundas dig ditt pickande hjärta, som söker efter mig.

Kan du känna att jag ligger här? (Är det medvetet som du väntar med rummet där jag finns till sist?) Vet du att du kommer hitta mig?

För nu kommer du in i rummet. Blir upplyst av det kalla ljuset. Låter du dig bländas en extra sekund - drar du ut på det så länge som det går? Tänker du fortfarande att jag kanske inte finns här, att du slipper hitta mig?

Men nu har du återfått din syn och du kan inte undvika ögonblicket längre. Jag ligger framför dig, jag är fortfarande här. *Rädda mig.*

Och du kastar dig ner framför mig, ropar på mig, försöker väcka mig. Jag vill säga till dig att det är för sent, att du inte kan göra något nu. Du säger mitt namn och planterar frön av tårar på min hud. Du hoppas att fröna ska gro, växa, leva, men de kommer aldrig växa i min jord. Inget kan växa där, längre.

Men du har åtminstone hittat mig. Du har inte glömt mig. Du har ropat mitt namn - men jag kan inte längre svara.

Du har hittat mig och jag kan släppa taget.